

[**Lens Christensen.**]

censurens anvisning at skulle klippe nogle scener bort, især da filmcensuren på intet tidspunkt vil have branchefolk iblandt sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af lovforslaget

forkastedes med 98 stemmer mod 14; 9 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 88 stemmer mod 34; 9 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3

vedtoges enstemmigt med 131 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 2, således ændret, §§ 3-6, ændringsforslag nr. 4, § 7, således ændret, og § 8

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om ministeren for kulturelle anliggendes redegørelse af 11. marts 1969 om den kulturpolitiske situation.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 4523).

Bodil Koch: Vi skal her drøfte kulturministerens redegørelse fra den 11. i denne måned. Men jeg vil gerne begynde med at takke for den kulturpolitiske betænkning fra den 27. januar, som nu ligger på folke-

tingets bord. Det er overmåde nyttigt, synes jeg, at der findes en samlet oversigt over kulturministeriets arbejdsområder. Det er nyttigt ikke alene for folketingets medlemmer, men også for de mange ude i befolkningen, der viser en stadig stigende interesse for kulturelle problemer og også for kulturformidling. Selv om betænkningen ikke indeholder nogen konkrete forslag, giver den dog en masse synspunkter til overvejelse.

Må jeg tillade mig at påtale en lille, som jeg tror, historisk unøjagtighed i kulturbetænkningens første kapitel. Det siges ganske rigtigt, at det såkaldte kultusministerium varetog såvel kirkens som undervisningens og kulturens anliggender fra 1848 til 1916. Men derefter står der, at i 1916 udskiltes de kirkelige sager. Den historiske kendsgerning er dog vist den, at kirkeministeriet var moderministeriet, hvorfra de to andre sagsområder udskiltes. Jeg nævner ikke dette bare som en ren petitesse, men fordi dette sagsforhold leder tanken hen på tider, hvor der uanset økonomiske og sociale forskelle i befolkningsgrupperne var en trosenhed og et fællesskab i samfunds- og kulturforståelse, som for bestandig er gået tabt i vore dages moderne og splittede velfærds-samfund, hvor talrige modstridende impulser og symboler øver deres tryk og modtryk mod mennesker og danner et meget flydende og spredt kulturmønster.

I sin redegørelse her i tinget i tirsdags afstod kulturministeren fra at give nogen definition af, hvad kultur er, og det er meget vel forståeligt. Kultur er et uhåndterligt begreb, det synes jeg også. Men på trods af, at der er knap taletid — eller måske netop på grund af det, fordi vi ikke kan komme frem med ret mange synspunkter — så vil jeg på en lidt ekstraordinær måde her belyse en kulturforståelse, man spontant kan møde ude i befolkningen.

I en lille kafé sad forleden dag tre mænd alene ved et bord med hver sin øl. Jeg kom ind for at få en kop kaffe, fordi jeg var kommet en time for tidligt til et møde, hvor jeg skulle tale om dette evindelige problem: hvad er kultur. Under presset af, at jeg på ny skulle ud og bruge alle de dyre ord, der nu om dage har en sær evne til at nedslides så hurtigt og udhules, så man vægrer sig ved at tage dem i munden, hak-